Ἐπιμέλεια ΘΑΝΑΣΗ ΓΚΟΒΑ

ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

Η ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΗ ΕΠΑΝΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβούλου κ. Παύλου Μαρινάκη ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς γιὰ τὸ Σῶμα. — Ὅπως καὶ κάθε τί ποὺ ὑπογραμμίζει τὰ στοιχεῖα ὡριμότητος τῆς λεγομένης «μικρᾶς βουλῆς» τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως. — Καὶ ὑπάρχει ἀναμφιβόλως δημοκρατικὴ ὡριμότης ἐκεῖ ὅπου κατισχύει ἡ εὐθυκρισία τῆς τριβῆς· ποὺ δημιουργεῖ μεταξὺ τῶν προσώπων ἡ ἔνταση καὶ ἡ ἀγωνία μερικῶν θεμάτων ☘ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΕΚΛΟΓΗΣ τοῦ Προεδρείου εὐχόμεθα συνέχισιν τῆς θητείας του μὲ τὸ ἴδιο αἴσθημα εὐθύνης, τὸ ὁποῖο (εὐτυχῶς) ἔδωσε τὸν τόνον καὶ στὶς συζητήσεις καὶ στὶς ἀποφάσεις τοῦ Σώματος. — Εἶναι πάντοτε ὡραία ἡ στιγμὴ τοῦ ἀπολογισμοῦ γιὰ ὅσους ἔχουν τὴν εὐθύνη ὡς γνώμονα. — Ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ ἀπαιτεῖ καθημερινὲς θυσίες. — Μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῆ μικρότερη ἡ ἐκ καθήκοντος εὐθύτης τῆς γλώσσης καὶ πρὸς φίλους καὶ συναγωνιστάς. —Δήμαρχος, Προεδρεῖον καὶ δημοτικὸν συμβούλιον ἂς προχωρήσουν εἰσερχόμενοι εἰς τὰ καθ' ἕκαστον θέματα «διὰ τῆς στενῆς πύλης». — Αὐτῆς ποὺ ἁρμόζει σὲ ὑπευθύνους ἀγωνιστὰς καὶ ταγοὺς καὶ ὄχι σὲ οὐραγοὺς...

ΠΡΩΪΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Κερδίσαντες καὶ μὴ

Η ΖΩΗ συνεχίζεται... Καθὼς καὶ τὰ λαχεῖα καὶ τὸ Προπό. Μποροῦν νὰ κέρδισαν λίγοι τούτη τὴ φορά, ἀλλὰ δὲν χάνεται τὸ δικαίωμα γιὰ τοὺς πολλούς. Τὰ γραμμάτια τοῦ «Ἐθνικοῦ», τοῦ Λαϊκοῦ καὶ τὰ δελτία τῶν ποδοσφαιρικῶν προγνωστικῶν εἶναι πάντα στὴ διάθεσί μας. Ρόδα εἶναι καὶ γυρίζει. Ἂν δὲν εἶναι σήμερα, θὰ εἶναι αὔριο, κάποτε, τέλος πάντων Ἄλλωστε στὴ ρημάδα τὴ ζωὴ τὰ πρῶτα ...ἑκατὸ χρόνια εἶναι δύσκολα. Ἴσως ἀκόμη πιὸ δύσκολα γιὰ κείνους ποὺ κερδίζουν στὸ λαχεῖο. Ἄπειρα γὰρ τὰ προβλήματά τους ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη εἶναι κάτοχοι μερικῶν ἑκατομμυρίων. Εἶναι δὲ καὶ τὸ πρόβλημα τῆς προσαρμογῆς στὴν καινούργια κατάσταση. Θὰ ἔλεγα ἀκόμη ὅτι εἶναι καὶ πρόβλημα ἰδεολογικῆς συνεπείας ἂν δὲν τὸ εἶχαν λύσει τόσοι καὶ τόσοι με γαλοσστοὶ καὶ λεφτάδες... σοσιαλιστὲς ἰδιαίτερα ἐδῶ στὴν Πάτρα. Οἱ ὁποῖοι ἔχουν προχωρήσει στὸν δικό τους... «ἱστορικὸ συμβιβασμό» ἤτοι τὸν ἑκατοντάδων χιλιάδων ἢ τὸν κοβδίζοντας μηνιαίως μὲ τὴ φλυγερὴ τους ἀνυπομονησία γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς ἀταξικῆς κοινωνίας καὶ τὴν κατάργηση τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο...

Μὲ τὸ προηγούμενο λοιπὸν τῶν σοσιαλιστῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ πιθανοὶ προσευτικοὶ τυχεροὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κρατικοῦ Λαχείου δὲν θὰ ἔχουν ἀνυπέρβλητες τύψεις σοσιαλιστικῆς συνειδήσεως. Ὁπωσδήποτε ὅμως θὰ χρειασθοῦν κάποια περίοδο, ἔστω καὶ μικρή, προσαρμογῆς. Θὰ πρέπει μέσα σὲ λίγες ἡμέρες νὰ καταφέρουν ὅ,τι οἱ ἄλλοι ὁμοϊδεάτες τους πέτυχαν μὲ τὴν πάροδο ἀρκετῶν χρόνων. Νὰ τρίσουν δηλαδὴ καὶ τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι τὸ νὰ ὑπάρχουν μεσοικὰ ἑκατομμύρια στὴν τσέπη (καὶ μάλιστα ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη) δὲν σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι τὰ ἐστέρησαν ἀπὸ κάποιους ἄλλους ἢ ὅτι τὰ ἀπέκτησαν ἐν πάσῃ περιπτώσει μὲ μηχανισμοὺς ἐνός... μισητοῦ συστήματος κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τέτοια προβλήματα δὲν θάχουν οἱ πολλοί, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ δὲν εὐνοήθηκαν ἀπὸ τὴν τύχη. Αὐτοὶ θὰ παραμένουν μὲ τὴν προσδοκία ποὺ κι' αὐτὴ θέβαια δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα.

Ἡ ζωὴ συνεχίζεται. Καθὼς καὶ τὰ λαχεῖα καὶ τὸ Προπό. Καὶ νὰ θέλουμε νὰ τὸ ξεχάσουμε δὲν μποροῦμε. Γιατὶ μᾶς τὸ ὑπενθυμίζουν — κάποτε μέχρις ἐνοχλήσεως οἱ πλανόδιοι πλασιὲ τῆς ὑποτιθεμένης καλῆς μας τύχης, οἱ φτωχοὶ διεσπαλαιστὲς ποὺ ἐπιμένουν νὰ μᾶς κάνουν πλούσιους.

Γιὰ ὅσους ὅμως δὲν κέρδισαν ὑπάρχει — πέραν τῶν ἀνωτέρω σοφισμάτων— καὶ ἑτέρα καλλιτέρας ποιότητος παρηγορία. Δηλαδὴ τὰ διάφορα ἄλλα «λαχεῖα» ποὺ κληρώνουν γιὰ τὸν κάθενα μας σε διάφορους τομεῖς. Καὶ ξέρω ἀρκετοὺς, ποὺ θὰ ἀπέστρεφαν τὸ πρόσωπο ἀπὸ ἀξιόλογα χρηματικὰ κέρδη, ἐὰν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ σὲ κάποιον ἄλλο λαχνό. Ἐὰν μάλιστα εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ὑποστηρίζουν μερικοί, ὅτι ὄχι μόνο ὅποιοι κερδίζουν στὰ χαρτιὰ ἀλλὰ καὶ στὰ λαχεῖα, χάνουν στὴν ἀγάπη, ἔ τότε ἡ παρηγοριὰ παραεῖναι σο βαρή. Ἂν καὶ προσωπικὰ δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ ἄνθρωπο κερδίζοντα ἑκατομμύρια, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἀξιέραστος. Καὶ πρέπει μᾶλλον νὰ ἔχω δίκιο, ἀφοῦ σὲ περίοδο σοῦπερ κατανάλωτική, σὰν καὶ τὴ σημερινή, ἀκόμη καὶ τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας μπορεῖ νὰ τὸ βρῆ ἕνας λεφτᾶς σὲ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα γοητείας...

Ἡ ζωὴ συνεχίζεται. Καθὼς καὶ τὰ λαχεῖα καὶ τὸ Πρό Πό. Τὸ χθεσινὸ ὄνειρο πέθανε. Ζήτω ἡ ἐλπίδα. Καὶ τῶν χαμένων καὶ τῶν κερδισμένων. Γιατὶ κι' αὐτοὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἐλπίζουν παρὰ τὰ κέρδη τους. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ ἁμάρτημα, ὅσο κι' ἂν πρὸς στιγμὴ μπορεῖ κάνεις νὰ τὸ νομίση. Ἀκόμη κεἰ ἡ πληρέστερη, ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία θὰ ἦταν βαρετή, ἂν δὲν ὑπῆρχε καὶ πεσαιτέρω τὸ δικαίωμα στὴν προσδοκία.

ΠΑΝ

Συνδικαλιστικά

«...Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ στὸ Ἐργατικὸ Κέντρο ἔχει καταργηθῆ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε ἔχουν δημιουργηθῆ καπετανάτα... Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ ἕναν πρόεδρο ποὺ ἐξελέγη χωρὶς κἂν νὰ εἶναι ἀντιπρόσωπος καὶ ποὺ δὲν τοῦ ζητεῖται οὔτε κἂν ἡ ὑπογραφὴ γιὰ μερικὰ δημοσιεύματα τῆς διοικήσεως.

Γιατὶ ἔκρυψαν τὰ στοιχεῖα ποὺ τοὺς ἐφωδίασε ὁ κ. Λαδόπουλος ὅταν πῆγαν στὸ ψυαφεῖο του καὶ δὲν τὰ ἀξιοποίησαν σὰν διοίκηση; Μήπως πῆγαν σὲ κανένα κομματικὸ ψυαφεῖο γιὰ ἐπεξεργασία;...

Ἀλλὰ γιὰ ποιὰν ἀπὸ τὶς δύο ἀντιδράσεις μιλᾶνες. Γιὰ ἀντίσταση ποὺ ἔκανε ὁ κ. Καπουρᾶλος, ὅταν ὑπηρετοῦσε στὴ Χωροφυλακή...».

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι μικρὸ ἀπάνθισμα ἑνὸς δημοσιεύματος τοῦ ἐπὶ χούντας προέδρου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου κ. Δημητρίου Ζερβοῦ ποὸς τὴ σημερινὴ διοίκηση, (Ἐθνικὸς Κήρυξ», 11ης Ὀκτωβρίου 1976).

O TEMPORA O MORES!

ΣΤΟ πιὸ πάνω λιβελλογράφημα ἡ διοίκηση δὲν ἀπάντησε διεξοδικῶς, ἀλλὰ ἐδήλωσε μὲ δημοσίευμά της ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἀντιτάσσει πρὸς τὸ περεκτραπὲν χουντικὸν μέλος της τὴν περιφόνησιν, ἐπιφυλασσομένη διὰ πλήρη ἀπάντησιν εἰς ἀπώτερον τόπον καὶ χρόνον...

Ἐν τούτοις, πρὸ τετραημέρου εἴχαμε καὶ τὴν πλήρη ἀπάντησιν μέσω τοῦ ρεπορτὰζ τῶν ἐφημερίδων.

«Τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου (ἡ ὁποία ἀνῆλθε εἰς Ἀθήνας καὶ ἐπεσκέφθη ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους ἁρμοδίους διὰ τὸ θέμα Λαδεπούλου) ἀποτελοῦσαν ὁ πρόεδρος κ. Καπουράλος, ὁ γεν. γραμματεὺς κ. Ν. Σκαρτσιάρης καὶ ὁ σύμβουλος κ. Δημ. Ζερβός».

Ἔτσι λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀγαστὴ συνεργασία ἀκόμη καὶ ἐκπροσώπων τῆς ΕΣΑΚ καὶ τοῦ ΠΑΣΚΕ μὲ χουντικοὺς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαταραχθῆ ὄχι μόνον ἀπὸ κεφαλαιοῦχα θέματα ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ σοφὰς προσωπικὸ θέμα ποὺ ἔχει ἀνακύψη ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀναπάντητου λιβέλλου.

Ἐκτὸς καὶ ἂν ἡ παρουσία τοῦ κ. Δημ. Ζερβοῦ ἔπρεπε νὰ διασφαλισθῆ ἀκόμη καὶ μὲ παραμερισμὸν τῶν προσωπικῶν προσβολῶν λόγω «εἰδικότητος» τοῦ κ. συμβούλου εἰς τὸ περίπλοκον αὐτὸ ζήτημα.

—Ὦ ἤθη, ὦ καιροί...

Ἐκκλησιαστικὰ καὶ τηλεόραση

ΠΑΡΑΠΟΝΕΙΤΑΙ καὶ πάλι ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς ἀγών» ὅτι τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόραση δὲν τηροῦν ἀντικειμενικὴ στάσι ἀλλὰ ὑποστηρίζουν τὸ «κατεστημένον» τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ. Καὶ ὅμως, κατὰ τὰ ἄλλα ὁμιλοῦν συνεχῶς περὶ δημοκρατίας ἡ ὁποία ἐδραιοῦται μὲ τὴν δῆθεν ἀντικειμενικὴν πληροφόρησιν.

Διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια, τὰς ἰδέας, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ γεγονότα προσθέτει ἡ ἐφημερίς. Καὶ πραγματοποιοῦν πλύσιν ἐγκεφάλου. Προβάλλουν ἐξακολουθητικῶς διαπραττομένας αὐθαιρεσίας τοῦ προκαθημένου καὶ τῆς περατάξεώς του. Καὶ τὸ χειρότερον, ἀρνοῦνται ὄχι μόνον τὴν προβολήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἁπλῆν μετάδοσιν τῶν ἀπόψεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς ἀγωνιζομένης κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου παρατάξεως.

Καὶ ἐὰν μὲν ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς ἀγών» διαμαρτύρεται γιὰ νὰ ...ξεθυμάνη πάει καλά, ἐὰν ὅμως τὸ κάνει ἐλπίζοντας ὅτι θὰ ἱδρώση τὸ αὐτὶ τῆς (Νέας) Δημοκρατίας μας, διακατέχεται ἀπό... ἀγίαν ἀμέλειαν.

ΚΑΤΣΑΪΤΗΣ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΕΤΟΙΜΑ, ΗΜΙΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΜΑΙΖΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ ΓΩΝΙΑ, ΕΝΑΝΤΙ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ, ΠΑΤΡΑΙ

«Η ΗΜΕΡΑ»

ΠΡΟ 30 ΕΤΩΝ

Ἡ «Ἐθνικὴ Ἀλληλεγγύη» ἐναντίον τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ

ΣΕ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ τὸ τμῆμα Ἀχαΐας τῆς «Ἐθνικῆς Ἀλληλεγγύης» ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων: «Ὁ καινούργιος χρόνος εὑρίσκει τὴν χώραν μας καταστρεφομένην ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἕλληνες ὅλων τῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν κοινωνικῶν πεποιθήσεων. Σταματήστε τὸ ἀδελφοκτόνον ἔργον ποὺ μᾶς ἀτιμάζει καὶ μᾶς ἀφανίζει. Ὄχι αἵματα καὶ καταστροφαὶ ὄχι φυλακαὶ καὶ ἐρημονήσια ἐξορίας. Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ καινουργίου χρόνου ἡ Ἐθνικὴ Ἀλληλεγγύη στρέφει τὰς σκέψεις της πρὸς τὰς χιλιάδας κρατουμένους τοὺς ἐξορίστους καὶ τὰς οἰκογενείας των καὶ εὐχεται ταχεῖαν ἀποκατάστασιν. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἡ «Ἐθνικὴ Ἀλληλεγγύη» θὰ διαθέση ὅλας της τὰς προσπαθείας».

Διάψευση

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἐκπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν διέψευσε τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ αἱ ΗΠΑ πρόκειται νὰ συνάψουν τὴν ἄνοιξιν σύμφωνον ἀμοιβαίας βοηθείας μὲ οἰκονομικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ὅρους.

Ὁ Νένι

ΡΩΜΗ. Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως σοσιαλιστὴς ἡγέτης Πιέτρο Νένι ἐδέχθη πρόσκλησιν τοῦ κ. Μπέϊν ὅπως ἐπισκεφθῆ τὸ Λονδῖνον.

Τὰ περίεργα

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ὁ Τζὰκ Χαζμπαντ 16 ἐτῶν αἰσθάνεται ἀπὸ ἡλικίας 7 ἐτῶν νὰ χτυπᾶ ἕνα μεταλλικὸ τίκ τάκ στὸ κεφάλι του!... Ὁ κρότος ἀκούεται ,εἰ εἰς ἀπόστασιν 10 πόντων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Θεάματα

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ. Θίασος Τούλας Δράκου μὲ τὴν ὀπερέττα «Ἀγροτικὸ ρωμάντζο».

ΙΝΤΕΑΛ «Ἡ διπρόσωπη».

ΑΙΓΛΗ. «Τὸ σημάδι τοῦ Ζορρό».

ΠΑΝΘΕΟΝ. «Ἀκαπούλκο».

ΕΞΟΧΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟν

ΤΑ "ΠΛΑΤΑΝΙΑ" Ο ΣΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΛΙΑ ΨΑΘΟΠΥΡΓΟΥ

ΤΗΛΕΦ. 931-402

Σᾶς περιμένουμε καθημερινῶς στὸ ἀναμμένο ΤΖΑΚΙ μας γιὰ φρέσκο ΨΑΡΙ, μπριζόλες στὰ κάρβουνα καὶ φετεινὸ μοσχοσβδὶ παραγωγῆς μας, μπουγέτο κακαβιὰ καθημερινῶς μετὰ προηγουμένην τηλεφωνικὴν παραγγελίαν

ΤΗΛΕΦ. 931-402

ΠΛΑΤΑΝΙΑ ὁ ΣΑΚΗΣ

ΔΙΟΝ. ΓΚΑΔΟΛΟΥ

ΠΑΡΑΛΙΑ ΨΑΘΟΠΥΡΓΟΥ

Γραφεῖον ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ΦΟΡΟΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΓΚΡΕΚΑ

"ΒΕΡΓΗ"

ΚΟΡΙΝΘΟΥ 255 (ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 270-293 • ΠΑΤΡΑΙ

Κατόπιν μακροχρονίου συνεργασίας καὶ ἐπισταμένων μελετῶν ὑπὸ ὁμάδος οἰκονομολόγων ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις τοῦ ἡμετέρου Λογιστικοῦ καὶ φοροτεχνικοῦ Γραφείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν "ΒΕΡΓΗ"

• Ὀργάνωσις καὶ παρακολούθησις λογιστικῶν (Ἑταιρειῶν-Ἐπιχειρήσεων) μὲ τὴν νέαν μεταρρύθμισιν Κ.Φ.Σ. δι' ἀπάσας τὰς κατηγορίας φορολογικῶν βιβλίων.
• Ἐκκαθαρίσεις ἢ συγχωνεύσεις Ἑταιρειῶν.
• Σύμβουλοι Οἰκονομικῶν Μονάδων κ.λ.π.

Τὸ φεμινιστικὸ κίνημα δὲν εἶναι "ἐπαναστατικό"

ΤΥΠΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΜΙΑΣ ΑΡΝΗΣΕΩΣ

ΡΩΜΗ. (Ἰδ. Ὑπ.). Ὁ Φεμινισμός, ὅπως τὸν βλέπουμε στὰ πρόσωπα τῶν θρυθωδῶν, ἀποφασιστικῶν, ἀλλὰ καὶ εὔθυμων χιλιάδων καὶ χιλιάδων νέων καὶ νεότατων γυναικῶν, ποὺ κάνουν πορεῖες καὶ συγκεντρώσεις στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ σὰν κίνημα ποὺ ἐμφανίζεται καὶ ἀναπτύσσεται σὲ ἐπαναστατικὸ ἐπίπεδο;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντᾶ ὡς ἀκολούθως ὁ δημοσιογράφος Φράνκο Ροντάνο ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἐφημερίδος «Πλέζα Σέρα»:

Νομίζω πὼς σίγουρα θὰ πρέπει νὰ ἀπαντήσουμε ἀρνητικά. Κατὰ τὴν γνώμη μου ὅμως, τὸ κίνημα εἶναι, μὲ τὴ βαθύτερη ἔννοια τοῦ ὅρου, μιὰ ριζοσπαστικὴ καὶ τώρα πιὰ ἴσως, μιὰ ἀνυποχώρητη ἀνταρσία. Ἡ ἀνταρσία— γιὰ νὰ ἐπαναλάβουμε μιὰ πολὺ σωστὴ διάκριση ποὺ ἔκανε ὁ Γκράμσι—«ἀντιπροσωπεύει τὴ διάλυση μιᾶς (ὁρισμένης) μορφῆς τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ» ἐνῶ ἡ ἐπανάσταση «ἀρχίζει ὅταν μὲ τὴν ὠθηση ποὺ δίνουν οἱ θαρραλέοι, οἱ συνειδητοὶ καὶ οἱ ἱκανοί, ὁ κοινωνικὸς ὀργανισμὸς παίρνει τὸ δρόμο γιὰ μιὰ νέα μορφή».

Αὐτὸ σημαίνει— δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνᾶμε— ὅτι ἀνάμεσα στὰ δύο φαινόμενα δὲν ὑπάρχει στενὸς καὶ σταθερὸς δεσμός. Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἀνταρσία πρέπει νὰ χρησιμεύει καὶ χρησιμεύει— γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε καὶ πάλι τὰ λόγια τοῦ Γκράμσι— «στὸ σπάσιμο τοῦ δεσμοῦ ποὺ, φαινομενικὰ νόμιμος κρατάει ἀκόμα ἑνωμένη τὴν πλειοψηφία τοῦ λαοῦ στὴ μορφὴ τῶν θεσμῶν» τοῦ παρελθόντος. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἀνταρσία «καθιστᾶ ρευστὴ τὴν ἀνθρώπινη ὑλη ποὺ συνεχίζει νὰ δέχεται ἀπὸ συνήθεια ἢ φόβο, τὸ παλιὸ κοινωνικὸ σύστημα». Τότε ὅμως ἔρχεται ἀναγκαστικὰ στὴν ἡμερήσια διάταξη «τὸ πρόβλημα τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν ἐπανάσταση»: δηλαδὴ συγκεκριμένα, νὰ δοθεῖ καὶ πάλι «ὀργανικὴ μορφὴ στὶς μάζες ποὺ ἡ ἀνταρσία ἔκανε ἄμορφες καὶ ρευστές» καὶ νὰ τοὺς δοθεῖ σὲ ἐπίπεδο ποιοτικὰ διαφορετικό, κατανοητὸ καὶ ὑψηλότερο.

Σήμερα, λοιπόν, ἡ ἐρώτηση ἀπαιτεῖ μιὰν ἀπάντηση. Ὁ φεμινισμὸς εἶναι ἁπλᾶ καὶ μόνο μιὰ ἐκδήλωση ἀνταρσίας: Νομίζω ὅτι ὁ φεμινισμὸς παρουσιάζεται οὐσιαστικὰ σὰν ἁπλῆ καταγγελία, ἄμεση, ἀπόλυτη καὶ μὴ διαλεκτικὴ ἄρνηση, δηλαδὴ σὰν καθαρὴ ἀπόρριψη τοῦ διεστραμμένου τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἡ βασικὴ ἐκείνη σχέση τοῦ «ἄνδρα μὲ τὴ γυναίκα» πού, ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ Μάρξ— «εἶναι ἰδιαίτερα ἀνθρώπινη καί, ταυτόχρονα, φυσική», καὶ μὲ τὴν ὁποία πράγματι βρίσκει «τὴν ξεκάθαρη καὶ ὁπωσασιστικὴ της ἔκφραση ἡ μετικότητα τῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ὅμοιό του».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ φεμινισμὸς ἀπορρίπτει, ὁπωσδήποτε χωρὶς μισόλογα καὶ χωρὶς κανένα συμβιβασμό, τὴν παλιὰ καὶ τὴν σημερινὴ χιλιόχρονη φόρμουλα μὲ τὴν ὁποία πραγματοποιεῖται ἡ θεμελιώδης σχέση τοῦ ζευγαριοῦ». Ἐφόσον μάλιστα —σύμφωνα μὲ τὴν σκέψη τοῦ Μάρξ— «δείχνει μὲ τρόπο αἰσθητὸ μέχρι σὲ ποιὸ σημεῖο ἡ ἀνθρώπινη οὐσία ἔγινε φύση καὶ ἡ φύση ἀνθρώπινη οὐσία», ὁ φεμινισμὸς μπορεῖ νὰ κρίνει «καὶ τὸ γενικὸ βαθμὸ πολιτισμοῦ στὸ ὁποῖο ἔχει φτάσει ὁ ἄνθρωπος». Καὶ πράγματι, ζυγιάζοντάς τον καὶ μετρώντάς τον, τὸν καταγγέλλει ὰν τελείως ἀνεπαρκῆ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως καὶ ταυτόχρονα ὁ φεμινισμὸς εἶναι ἀνίκανος νὰ προτείνει μιὰ νέα καὶ διαφορετικὴ φόρμουλα, ποιοτικὰ ἀνώτερη καὶ πραγματικὰ ὀργανικὴ μὲ τὴν ὁποία ἡ ἴδια αὐτὴ σχέση θὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ ἀντιμετωπιστεῖ καὶ νὰ ρυθμισθεῖ μὲ ἀνθρώπινο τρόπο.

Δηλαδή, ὁ φεμινισμός, δύναμη ἀνεξέλεγκτης ρήξης καὶ βίας διάλυσης, δύναμη ὁμαδικῆς ἀπόρριψης καὶ καταστροφῆς τῶν ἱερῶν, ἀκατάλληλος γιὰ νὰ ἀνοίξει νέους ἐποικοδομητικοὺς δρόμους καί, ταυτόχρονα, διασπασμένος σὲ ἀνταγωνιζόμενα ρεύματα καὶ τμήματα, εἶναι ἡ τυπικὴ ἔκφραση μιᾶς ἀνταρσίας. Ἔτσι, ὅμως, ἐπιδιώκει καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀπελευθερωτικὴ διαδικασία τῆς ἐπαναστατικῆς καὶ ἐποικοδομητικῆς ἀναδιοργάνωσης. Ἐκτὸς ἂν «τὰ ὄργανα τῆς παλιᾶς ἐξουσίας δὲν προσπαθήσουν μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ ὁδηγήσουν καὶ πάλι στὴν παλιὰ μορφὴ καταπίεσης καὶ σκλαβιᾶς τὴν ἀνθρώπινη μάζα ποὺ ἡ ἀνταρσία ἔφερε στὸ φῶς καὶ μετάτρεψε σὲ δημιουργὸ ἱστορίας, βάζοντας σὲ κίνηση τὰ θαθύτερα κοινωνικὰ στοιχήματα».

Θὰ πρέπει μάλιστα νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι, σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ τὴν χαρακτηρίζει ἡ ἔξοδος τῶν γυναικῶν ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου τὶς εἶχε καθηλώσει ἡ παράδοση, ἡ ἐπαναστατικὴ παράδοση, ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπέμβαση— δηλαδὴ τὸ ἀπόλυτο ἀναποδογύρισμα τῆς ἡγεμονίας τῆς τάξης ἐκείνης ποὺ ἱστορικὰ εἶναι φορέας παγκόσμιων ἀξιῶν — δὲν εἶναι μόνον ἀναγκαία, ἀλλὰ καὶ ἐπείγουσα. Πράγματι, ἡ ἀνταρσία τοῦ φεμινισμοῦ ἀφορᾶ σ' ὁλόκληρη τὴ ζωὴ καὶ στοὺς βασικοὺς ὀργανισμούς της, ἐπειδὴ ἐπικρίνει τὶς διάφορες παραμορφώσεις καὶ δημιουργεῖ κρίσεις, χωρὶς δυνατὸ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ διατυπώσει καὶ τοὺς ἀντίστοιχους ὁρισμούς: δηλαδὴ χωρὶς νὰ ἔχει δημιουργεῖ — στὸ ἐπίπεδο μιᾶς νέας ποιότητας — τὶς πρωταρχικὲς προϋποθέσεις τῆς πολιτισμένης συμβίωσης. Πῶς ὅμως μπορεῖ νὰ γίνει ἡ ἐπαναστατικὴ μετατροπὴ μιᾶς τόσο καυτῆς ὕλης; Ἡ ἀπάντηση μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μόνον ἂν ὑπογραμμίσουμε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ φεμινισμὸς μένει πάντοτε ἀνταρσία καὶ δὲν κατορθώνει νὰ γίνει ἐπανάσταση. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι στὴ φάση τῆς φεμινιστικῆς ἰδεολογίας, ὑπάρχει μιὰ λαθεμένη ἐντύπωση ρασιοναλιστικοῦ τύπου. Ἔτσι ἀντιλαμβανόμαστε σὰν καθαρὴ ὕψη «τῆς φύσης» (καί, ἀναγκαστικά, σὰν κάτι τὸ ἀμετάβλητο) ἐκεῖνα ποὺ ἀπεναντίας, εἶναι συνέπειες, ὁπωσδήποτε παροδικές, μιᾶς ὁρισμένης ἐξελικτικῆς διαδικασίας.

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ φεμινισμὸς πιστεύει καὶ διακηρύσσει ὅτι ἡ σχέση ἀνάμεσα στὰ δύο φῦλα, εἶναι οὐσιαστικὰ μιὰ «παρανομία» τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔτσι, μοιραία, σχεδὸν σὰν ἀπὸ προπατορικὴ κατάδικη, ἀποκτᾶσι τὸ ἐμβλημα μιᾶς ἀπάνθρωπης ἀρνητικότητας. Οἱ φεμινίστριες δηλαδή, δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι, ἀντίθετα, οἱ σχέσεις αὐτὲς ἐγκαθιδρύθηκαν μεθοδικὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μέσα σὲ μιὰ ἱατορικὴ δομὴ σκλαβιᾶς, ποὺ ἂν δημιούργησε κάστες καὶ ἀντίπαλες τάξεις στὸ κοινωνικὸ σύστημα (ἀφέντες καὶ δοῦλοι— ἀστοὶ καὶ προλετάριοι), ὁδήγησε καὶ τὴ γυναικεία πραγματικότητα, στὸ σύνολό της, σὲ μιὰ θέση ὑποτέλειας ἀπέναντι στὸ ἄλλο φῦλο, διασπώντας ἔτσι κάθετα καὶ τὴν ἀτομικὴ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὅμως, νομίζω ὅτι φαίνεται ξεκάθαρα πὼς γιὰ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς σκέτης ἀνταρσίας στὴν ἐπαναστατικὴ ἐποικοδομητικότητα ἡ φιλοδοξία τῶν φεμινιστικῶν μαζῶν γιὰ ἐλευθερία καὶ ἀξιοπρέπεια στὴ σφαίρα τοῦ «ἰδιωτικοῦ χώρου» θὰ πρέπει νὰ ἐκπληρωθοῦν ἀναγκαστικὰ δυὸ προϋποθέσεις: ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ θὰ πρέπει πρῶτα— πρῶτα νὰ γίνει κατανοητὴ μὲ ὥριμο τρόπο, ἡ ἱστορικότητα τῶν αἰτιῶν ποὺ προκαλοῦν τὴν καταπίεση τῆς γυναίκας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν ἄμεση ζωή της, δηλαδὴ νὰ ἐξουδετερωθεῖ καὶ θαθμιαία νὰ ἀντικατασταθεῖ ἡ ναταυραλιστικὴ ἐκείνη θεώρηση ποὺ εἶναι τυπικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ φεμινισμοῦ.

Ἕνα τέτοιο πέρασμα ὅμως μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ μόνον